

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **L. R.**, bytem J., zast. JUDr. Petrem Orctem, advokátem v Karlových Varech, Závodní 391/96C, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 65, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 5.9.2015 se žalobkyně domáhá odstranění tvrzené nečinnosti žalovaného s tím, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o jejím návrhu ze dne 3.6.2014, kterým se v řízení vedeném pod sp. zn. 1041/660/14/39250/ENV/14 domáhá určení, že se v podzemním prostoru v parcele č. XX, přístupném z domu čp. XX, jenž je součástí parcely č. XX v k.ú. XX, nenachází staré důlní dílo a tento podzemní prostor ani zčásti není starým důlním dílem ve smyslu ust. § 35 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (*horní zákon*), ve znění pozdějších předpisů. Uvádí, že nesouhlasí s přípisem žalovaného (ze dne 30.6.2014 č.j. 1041/660/14 39250/ENV/14), podle něhož *požadované rozhodnutí ve smyslu ust. § 142 odst. 1 zákona č. 500/2014 Sb., správní řád, nelze vydat, protože skutečnost, že jde o staré důlní dílo, byla potvrzena rozhodnutím Okresního soudu v Karlových Varech 16 C 196/96-545 ze dne 17.3.2008, které bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského soudu v Plzni 18 Co 241/2008 ze dne 18.6.2008*. Tvrdí, že v soudním ani správním řízení nebylo dosud o dané právní otázce meritorně rozhodnuto a že vyjádřením Obvodního báňského úřadu pro území Karlovarského kraje ze dne 15.12.2014 č.j. SBS 35435/2014/OBÚ-08 jí bylo potvrzeno, že se v případě podzemního prostoru jedná o historické sklepení, které nesloužilo k dobývání ložiska. Dne 6.10.2014 podala žalobkyně návrh na opatření proti nečinnosti, na který žalovaný nereagoval. Dne 18.11.2014 se naposledy obrátila na žalovaného s urgencí, na niž žalovaný reagoval dopisem ze dne 10.12.2014 mj. tak, že odkázal na přípis ze dne 30.6.2014.

Ve vyjádření k žalobě žalované ministerstvo navrholo její zamítnutí. K věci uvedlo, že požadované rozhodnutí nelze vydat, neboť v předmětné věci není kompetentní rozhodovat ani podle zákona č. 2/1969 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ani podle horního zákona; podle ust. § 35 horního zákona mu zákon svěřil kompetence spočívající především v zabezpečování a zjišťování starých důlních děl, zajišťování nebo likvidaci starých důlních děl a jejich následků, která ohrožují obecný zájem chráněný zákonem. Žalovaný nepopírá, že se na něho žalobkyně obrátila se žádostí o vydání rozhodnutí, které by mělo určit, že podzemní prostor na parcele č. XX, přístupný z domu čp. XX, jenž je součástí parcely č. XX v k.ú. X., není starým důlním dílem ve smyslu ust. § 35 horního zákona. Na tu však žalovaný reagoval obratem přípisem ze dne 30.6.2014, jímž žalobkyni – jak je patrné i ze žaloby – informoval, že požadované rozhodnutí nelze vydat. Žalovaný upozornil, že sama žalobkyně se v letech 1996 a 2004 domáhala soudní cestou o uložení povinnosti provést opatření k odvedení vod shromažďujících se při vyústění starého důlního díla ve výše uvedeném prostoru (poukázal přitom na rozsudky Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 6.10.2003 č.j. 16 C 196/96-332 a Krajského soudu v Plzni ze dne 12.5.2004 č.j. 18 Co 628/2003, jejichž fotokopie předložil v rámci správního spisu) a že si z toho důvodu musela být vědoma jeho existence. Upozornil rovněž na Plán zajištění a likvidace starých důlních děl v X., vypracovaný Útvarem generálního projektanta dne 15.1.1991 a další související dokumenty, z nichž je patrné, že zmiňovaný podzemní prostor je starým důlním dílem ve smyslu ust. § 35 horního zákona s tím, že žalobkyně není vlastníkem tohoto starého důlního díla.

Soud projednal žalobu v řízení podle ust. § 79 a násl. s.ř.s., avšak neshledal ji důvodnou. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání s ohledem na souhlas žalobkyně (konkludentní) i žalovaného (výslovný) po výzvě učiněné soudem vůči účastníkům k vyjádření o možnosti takového vyřízení věci.

Podle ust. § 81 odst.2 a 3 s.ř.s. soud uloží žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, je-li žalobcův návrh na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu důvodný; jinak žalobu zamítne.

Pro projednávání případ tak, jak jej podala žalobkyně, je rozhodující, že jeho předmětem není otázka správnosti postupu žalovaného při posuzování toho, zda má či nemá kompetenci k rozhodování o žádosti žalobkyně po stránce věcné, nýbrž to, zda žalovaný byl skutečně nečinný a zda žalobkyni sdělil (či nikoli) právně relevantním způsobem svůj postoj, resp. svůj závěr, že není kompetentní takové správní rozhodnutí vydat a proč. Předmětem tohoto soudního řízení správního tedy není ani posouzení správnosti závěru o tom, zda v podzemním prostoru domu žalobkyně se jedná či nikoli o staré důlní dílo. Z tohoto pohledu není ani rozhodující nepřesnost nebo rozdíly v citaci soudních rozhodnutí, na něž oba účastníci odkazují. Z toho důvodu soud nepřistoupil k provedení dokazování ohledně důkazů navržených žalobkyní, neboť jde o dokumenty, které jsou obsaženy buď mezi předloženými přílohami žaloby, anebo ve správním spise.

Z příloh žalobkyně a ze správního spisu, konkrétně z dopisu žalovaného ze dne 30.6.2014 č.j. 1041/660/14 39250/ENV/14 vyplývá, že jím ředitel odboru geologie žalovaného ministerstva žalobkyni zcela jednoznačně a jasně, navíc i obratem sdělil k její žádosti ze dne 3.6.2014, že požadované správní rozhodnutí nelze vydat (viz text dopisu výše doslovně citovaný žalobou).

Podle ustálené judikatury (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 28.8.2002 ve věci sp. zn. IV. ÚS 233/02) je „rozhodnutí“ označením technickým a úkon správního orgánu je nutno

vždy posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle jeho formy, neboť i neformální přípis (bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s.ř.s.). Za správní rozhodnutí je tak třeba považovat jakýkoli správní akt individuální povahy, vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho tzv. vrchnostenského (vertikálního) postavení vůči žadateli.

Vzhledem ke zmíněné dlouhodobě konstantní interpretační soudní praxi, od níž se procesní soud neodchýlil, je třeba dopis žalovaného ministerstva, resp. ředitele jeho odboru v tomto případě považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu, které v případě nespokojenosti žalobkyně bylo žalovatelné. Stranou se ponechává otázka s jakým výsledkem, neboť ta není právně relevantní pro zodpovězení toho, zda žalovaný byl či nebyl nečinný.

Soud je však v řízení vázán jednoznačným žalobním návrhem (petitem), jehož meze musí respektovat a který od soudu výslovně požaduje, aby žalovanému ministerstvu byla uložena povinnost vydat rozhodnutí konkrétního znění s tím, že v tomto ohledu byl žalovaný podle tvrzení žalobkyně vůči ní nečinný. Formálního rozhodnutí, třebaže procesně zamítavého, a to bez ohledu na jeho obsahovou stránku, se žalobkyni dostalo obratem v již zmíněné odpovědi ministerstva ze dne 30.6.2014.

Z uvedených skutečností je zjevné, že žalované ministerstvo nebylo ve věci nečinné, i když bylo činné jinak, než si žalobkyně přála. Na její žádost odpovědělo, resp. o ní rozhodlo a učinilo tak správním aktem, který sice neměl požadované formální náležitosti předvídané správním řádem pro správní rozhodnutí, avšak obsahově splňoval materiální kritéria meritorního verdiktu. Žaloba tvrdící nečinnost žalovaného tudíž nemohla být shledána důvodnou, a byla proto podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované ministerstvo sice bylo úspěšné, avšak požadovanou paušální náhradu ve smyslu ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb. mu nelze přiznat, neboť zmíněná nová právní úprava, na niž se žalovaný odvolává, se zjevně týká nákladů občanského, nikoli správního soudního řízení. Podle obsahu spisu pak žalovanému náklady v tomto řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. ledna 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu